

39.-

Vrsta 4232-37

Otrokom so za igranje, skakanje in tekanje ti čevljički neobhodno potrebni. Izdelani so iz čvrste ga sivega platna in se prilagajajo nogi, se lahko čistijo in so trpežni.

39

Vrsta 2941-00

Otroške sandale iz mehkega usnja s trpežnim gumastim podplatom in peto. Vašim ljubljenskemu nepogojno potrebne. — Otroške 39.—, ženske 49.—, moške 69.—.

10261

Vrsta 4235-37

Čevlji za tenis, iz belega platna, s podplatom iz krepa ali z vulkaniziranim podplatom. Radi jih nosijo za vsak dan v toplih krajih.

59.-

Vrsta 1145-05

Lahki in jako udobni čevlji iz platna sive barve s trpežnim gumastim podplatom. So jako praktični za nošenje čez ves dan.

69.-

Vrsta 2195-57

Platneni čevljički za zavezovanje z nizko peto. So iz belega ali rjavega ripsa, so lepi in udobni in vas bodo popolnoma zadovoljili.

69.-

Vrsta 2145-09

Zračni sivi platneni čevljički z gumastim podplatom in nizkim podpetnikom. Zelo praktična poletna obutev za vsakega.

69.-

Vrsta 3335-24

Udoben ženski platneni polčevljiček z gumastim podplatom in nizkim podpetnikom. Nosijo se čez ves dan, za izprehod in za delo.

69.-

Vrsta 2947-00

Udobna in zračna obutev za vroče dni. Z nizkim podpetnikom in z gumastim podplatom. Jako so praktični.

NOSITE PRAKTIČNO OBUTEV!

V toplih dneh obuvajte lahko, udobno in zračno obutev. Da Vam noge ne bodo zatekale in se ne potile, Vam bode najbolje služila platnena obutev in lahke, zračne sandale. Imamo bogato izbiro različnih vzorcev in kombinacij.

ODPOČIJTE SI NOGE V NAŠI UDOBNI POLETNI OBUTVI!

Rata

39.-

Vrsta 4542-05

Te smo za vaše otroke priredili z gumastim podplatom in podpetnikom. Docela so lahki. Zlasti lepo pristojajo beli in lahki poletni obleki.

Rektor in profesorski kolegij univerze kralja Aleksandra I. v Ljubljani sporočata žalostno vest, da je danes preminul na Bledu gospod

dr. Danilo Majaron

prvi njen častni doktor.

Pokojnik si je kot predsednik vseučiliške komisije, ki je vodila priprave za ustanovitev naše univerze, pridobil za našo almo mater nevenljivih zaslug; njegovo ime je z njeno zgodovino najtesneje združeno in bo ostalo v njenih analih zapisano na najodličnejšem mestu.

Njegovim zaslugam za našo univerzo neminljivo priznanje, njegovemu spominu čast in najgloblje spoštovanje!

V Ljubljani, dne 6. avgusta 1931.

Rektor:

Dr. A. Šerko

Harry Sinclair Drago:

Seviljski pevec

»Morda res ne,« je prostodušno odgovorilo dekle, »ali svet je tako lep, da ne bi hotela slišati ničesar grdega. In razen tega je to prepovedano...«

Videč, da bi se bila skoraj izdala, je Marija stisnila zobe.

»Kako prepovedano?« je vprašal mladenič.

»Cerkev prepoveduje,« je po kratkem oklevanju odgovorila Marija.

Juan je komaj udržal smeh. Dekletce je bilo očitno bolj pretkano, nego se mu je zdelo na prvi pogled. Šla sta nekaj dalje in Juan je kupil svežih malin. Posula jih je s sladkorjem in željno jedla sveže rdeče jagode.

»Odpr: usta,« je Marija velela Juanu, ko je našla posebno vokalno jagodo — in že je jagoda izginila med Juanovimi belimi zobmi. Zdaj je bil Juan na vrsti, da najde veliko malino. Velel je Mariji, naj zapre oči in odpre usta. Marija ga je ubogala in krepko zatisnila oči. V svoji nedolžnosti je bila tako čarna, da je obšla Juana nepremagljiva želja, poljubiti njena usta.

Sklonil se je k dekletcu in ravno hotel s poljubom zapreti njene ustnice, ko je začul zlobni smeh malega cigančka, ki je s strani opazoval ves prizor.

Marija se je zdržnila in odprla oči: »Zakaj se mi ta deček smeje?« je radovedno vprašala.

»Najbrže je videl, da je tvoj nosak ves prašen od sladkornja,« je rekel Juan. »Ciganska otročad je tako razposajena!«

Jezen, ker ni mogel izvršiti svojega namena, je zagrozil cigančku s pestjo.

Prvi mrak se je jel spuščati na mesto, ko je Juan predložil Mariji, da bi kupila kaj za večerjo in splezala na bližnji grič, od koder bosta lepo videla umetni ogenj.

»In potlej mi kaj zapoješ, jeli?« je zaprosila Marija.

»Ali ti moje petje res tako ugaja?« je vprašal mladenič, ki mu je prijala misel, da je dekle tako očarano po njegovem glasu.

»Oh da!« je vzdihnila ona. »Vsako noč sem s hrepenenjem čakala trenutka, ko začujem tvoj glas...«

»Vsako noč? Kje si me pa potem takem slišala?«

»V kavarni,« je prostodušno odgovorila Marija.

»Da, da, prav imaš. Skoraj bi bil pozabil, da sem pel v kavarni.«

Brž sta se vzpela na grič, sedla v travo in jela večerjati. V daljavi so žarele luči mesta. Hrup kostanjev, kiobasičarjev in sejmarijev je zamolko prihajal do njih. Nekatje v daljavi se je oglašila gitara. Veter je prinašal k njuna sleherni akord.

»Povej mi, Marija,« je radovedno vprašal Juan in se zleknil v travo, »ali si zadovoljna?«

»Oh, sem! Nikoli nisem vedela, da je na svetu toliko sreče! Popolnoma srečna sem, Juan. Tako srečna, da bi se najrajši razjokala.«

Gitara je še vedno zvenela v daljavi. V zvoniku Giraldega stolpa je odbila ura. In že se je spustila temna noč. Tedaj je prišlo Juanu na um, da bi moral biti prav za prav že v kavarni de la Mariposa. Naglo je skočil na noge, a v tem se je premislil. Spomnil se je, da je že prepozno.

Marija ga je prestrašeno pogledala, ko je videla, da je spet sedel na svoje prejšnje mesto.

»Kaj ti je?« ga je vprašala.

»Nič, nič, na kavarno sem se spomnil.«

»Oh, Juan, gotovo te pričakujejo! In zdaj boš izgubil svoj služak! Vsega tega sem kriva jaz,« si je jela očitati.

»Ne skrbi zame,« jo je miril mladenič. »Saj se tudi tako nisem mislil vrniti tja.«

Juan se je globoko zamislil. Mislil je na Lolo in jo v duhu gledal, kako besni in v kakih skrbeh mora biti, ko ne ve, kaj se je z njim zgodilo.

Tudi Marija se je zamislila. Spomin na kavarno jo je obenem spomnil samostana. A čudno, težke posledice njenega dejanja ji niso morale duha. Misli je samo na vse one malenkosti, ki je bilo njeno dosedanje življenje tako tesno navezano nanje. Spomnila se je, da so sestre zdaj v kapelici pri molitvi in da ostale novinke gotovo že nadevajo svoje začasne pajčolane. Morda se skrivaj spominjajo tudi nje? A katera bo zdaj pela solo pri Zdravi Mariji?

Mariji se je stisnilo srce. Nikakor se ni mogla otresti turobnih misli, ki so se bolj in bolj polaščale njenega duha. A vendar se je zavedala, da so dnevi njenega življenja v samostanu za zmerom minili. Njena roka se je slučajno dotaknila Juanove in začutila je, kako se ji vrača moč. Še trenutek pa je premagala otožnost in slabo vest ter se veselo nasmehnila.

»Zapoj, Juan,« je poprosila. »Tisto, veš: Uživaj danes, življenje je raj!...«

»Glej, glej, saj jo znaš sam bolje od mene,« je rekel Juan, ko je Marija polglasno zapela melodijo. »Dajva, zapojva jo skupaj!«